

Hece Vezni Şiir Yarışması Mansiyon
Yüksel KILIÇ
RUMUZ: PERVANE

ARİFİN TARİFİ

Anlatmak kolay mı gerçek arifi?
Isırgan elinde gül oldu derler.
Arif demek bence aşkın tarifi,
Aslı için Kerem kül oldu derler.

Güzelliği özde bulduğu için,
Aşkı bir ibadet bildiği için,
Gıdasını aşktan aldığı için,
Mecnun'un mekânı çöl oldu derler.

Dedem Korkut bize bir çığır açmış,
Yunus, sevgi deyip kendinden geçmiş.
Lagari, göklerde kuş gibi uçmuş;
Hezarfen'e kanat, kol oldu derler.

Nasrettin Hoca'yla güldük gülüştük,
Hasan Ali Yücel ile geliştik.
Mahzuni Şerif'le hakça bölüştük,
Sözleri kendine zul oldu derler.

Ariflerin yolu; ilimle irfan
Yurduna sığmamış Nazım Hikmet Ran.
Dört yüz yetmiş yedi eserle Sinan,
Kendi sanatına kul oldu derler.

Hünkâr Hacı Bektaş, sevmiş insanı
Ahmet Yesevi'den yolu, erkânı.
Kitaba dökülmüş Türk'ün lisanı,
Kaşgarlı Mahmut'ta dil oldu derler.

Kemlikten arınıp arıtmak için,
Cehaleti kökten kurutmak için,
Yanlış potada eritmek için,
Mevlana'dan haydi gel oldu derler.

Bilirim milletim ezelden necip;
Ozanlar, aydınlar, bir yığın mucip.
Kutadgu Bilig'le Yusuf Has Hacıp,
Devlet yönetecek yol oldu derler.

Sevgiliye çağrı yapmış, ünlemiş
Dünya âlem hayran hayran dinlemiş.
Hasta gibi inim inim inlemiş;
İtrî, sazındaki tel oldu derler.

Âşık Veysel gönül insanı olmuş,
Yüreğinde her dem hicranı olmuş,
Toprağı yâr bilmiş, hayranı olmuş;
Elinde kazmayla bel oldu derler.

.....'im daha nice nicesi
Tarife yeter mi sözün hecesi?
Türklük âleminin o en yücesi,
Ata'm, tutunacak dal oldu derler.